

Presentació del *Diccionario del español actual* (Barcelona, 26 de novembre de 1999).- L'aparició del *Diccionario del español actual* (*DEA*) de Manuel Seco (obra que s'ha elaborat durant un període de gairebé trenta anys, de 1970 a 1999) ha tingut un ressò social important. Aquesta obra representa una de les aportacions més destacables a la lexicografia espanyola des de l'aparició del *Diccionario de uso del español* de María Moliner. El diccionari, publicat per l'editorial Aguilar, ha comptat amb la col·laboració destacada d'Olimpia Andrés, subdirectora del *Diccionario histórico* de la Real Academia Española (RAE) i, en l'apartat de documentació, de Gabino Ramos.

Els actes de presentació del diccionari van tenir lloc en diverses ciutats i en diversos àmbits; la presentació a Barcelona tingué un caràcter marcadament acadèmic, i se celebrà a l'aula magna de la Univ.. Al costat de l'autor principal del diccionari l'acte va comptar amb la participació de diversos professors universitaris: María Paz Battaner (Univ. Pompeu Fabra), José Manuel Blecua (Univ. Autònoma de Barcelona), Joaquim Rafel (Univ. de Barcelona), i Maria Rosa Vila (Univ. de Barcelona), que representà el rector en l'acte.

Les intervencions dels participants destacaren els diversos aspectes metodològics de l'obra i la seva vocació sincrònica i marcadament descriptiva. El *DEA*, tal com indica el seu títol, pretén recollir el lèxic espanyol usat en l'actualitat des d'una perspectiva descriptiva, això és, no limitada únicament als usos estrictament normatius i renunciant, en molts casos, a incorporar informació (lèxica o semàntica) procedent d'altres diccionaris i que es pot considerar obsoleta o inadequada. La documentació de referència que delimita allò que cal incloure o no en el diccionari no són, doncs, els diccionaris publicats anteriorment al *DEA* (la recurrència a d'altres diccionaris és una de les llacunes metodològiques més freqüents en la lexicografia espanyola) sinó un corpus de textos de la segona part del s. xx que han estat despullats manualment. Aquest corpus ha servit per a recollir «de nova planta» el «lèxic viu», tal com assenyala la introducció del *DEA*. El fet que el buidatge dels textos s'hagi fet manualment i de manera selectiva s'explica, en part, pel llarg període de redacció del diccionari, que s'inicià molt abans de la generalització de l'ús dels mitjans informàtics en l'explotació de corpus i en la producció de diccionaris.

Una de les característiques que també es destacaren del *DEA* és que es tracta d'un *diccionari d'autor*, en diversos sentits, que es concreten en el fet que és un diccionari en què Manuel Seco ha aplicat molts dels resultats de les seves recerques sobre tècnica lexicogràfica. El disseny de l'obra, tant pel que fa a la macroestructura com a la microestructura, posa de manifest, a més, que en diversos casos la formalització de les informacions segueix uns criteris personals no limitats per l'estructura del diccionari; són abundants, en aquest sentit, les notes de naturalesa diversa sobre diferents elements estructurals del diccionari, a fi de precisar algun aspecte de la informació que contenen.

Hom va assenyalar, també, el fet que el *DEA* és el tipus de diccionari que no només pot ésser consultat per persones amb competència plena de l'espanyol, sinó que pot complir la funció de diccionari monolingüe especialment útil per a aprenents avançats de l'idioma, seguint amb criteris propis el camí marcat per la lexicografia anglosaxona dels darrers decennis. Aquesta possibilitat d'utilització es fonamenta, de fet, en un aspecte particular de la naturalesa descriptiva de l'obra, diferent del que s'ha assenyalat anteriorment: l'explicitació de totes

les informacions rellevants per a la caracterització del significat lèxic; de manera que el diccionari es concep no només com una eina de *decodificació* del significat, sinó també com una eina de *codificació* de l'enunciat lingüístic. [J. S. i B.]